

ΜΟΝΟΣ

Μελοδ. Campana (Atmo), B, ἀρ. 10

Μόνος, πλήν δὲν εἶμαι μόνος.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς
σύντροφός μου εἶν' ὁ πόνος
ἄγρυπνος καὶ συνεχῆς.

"Όταν ἐστεμμένος ῥόδα
μάϊος μὲ χαιρετᾷ,
βλέπω τὸν λεπτὸν σου πόδα
εἰς τὰ ῥόδα νὰ πετᾷ.

Εἰς τοῦ ῥύακος τὸ ρεῦμα
ἔταν χύνηται ψυχρὸν,
λάμπει τὸ γλυκύ σου νεῦμα
καὶ τὸ μέτωπον τ' ὠχρόν.

Εἰς τὴν αὔραν ἥτις πνέει
ὥς στενάζουσα ψυχὴ,
εἰς τὸν φλοῖσθον ἔστις κλαίει
ἡ φωνή σου ἀντηχεῖ.

"Όταν ἔνδακρυ τὸ βλέμμα
στρέφω πρὸς τὸν οὐρανὸν,
ἐκεῖ φαίνεσαι, καὶ στέμμα
φέρεις ἀστρων φαεινῶν.

Ὅταν δὲ, φυγὰς τοῦ κόσμου,
καταβῶ εἰς ἑμαυτὸν,
μένω ἄψυχος, ἐντός μου
σέ, σέ μόνην ἀπαντῶν.

—

Οὕτω τὴν ζωὴν ὡς τέλος
θενὰ φέρ' ὀδυνηράν,
ὡς ἡ ἔλαφος τὸ βέλος
περιφέρ' εἰς τὴν πλευράν.

ΘΡΗΝΟΣ

Μελωδ. Schubert : (Aufenthalt), A, αρ. 3

Ἀναχωρῶ, πλανῶ μακράν
τὴν ὑπαρξίν μου τὴν πικράν·
κ' ἔπου σταθῶ, κ' ἔπου γυρνῶ,
φεῦ! σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θρηνῶ.

—

Περνῶ πελάγη καὶ ξηράς,
εἰς πόλεις τρέχω ἡχηράς,
κ' εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν,
σέ κράζω, σέ ζητῶ θρηνῶν.

—

Εἰς ῥίζας δένδρων σκιερῶν,
καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν νερῶν,
ἔπου σέ εἶδα, ἐκφωνῶ
τὸ ὄνομά σου καὶ θρηνῶ.

—

